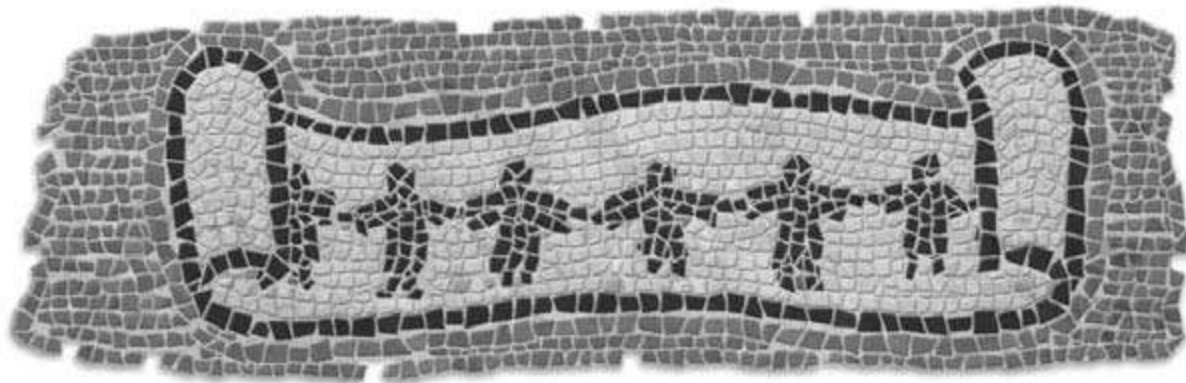

Sự Hiệp Một Của Phúc Âm

Độc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Ga-la-ti 2:1-14; 1 Cô-rinh-tô 1:10-13; Sáng thế Ký 17:1-21; Giăng 8:31-36; Cô-lô-se 3:11.*

Câu Gốc: “Thì anh em hãy hiệp ý với nhau, đồng tình yêu thương, đồng tâm, đồng tư tưởng mà làm cho tôi vui mừng trọn vẹn” (*Phi-líp 2:2*).

Giang sư tin lành John Calvin tin rằng sự bất hòa và chia rẽ là dụng cụ tốt nhất mà Sa-tan dùng để chống lại hội thánh. Ông cảnh cáo rằng Cơ Đốc nhân nên tránh sự chia rẽ càng nhiều càng tốt.

Nhưng có nên hy sinh lẽ thật để giữ sự hiệp một chăng? Giả sử Martin Luther, người khởi xướng Phong trào Cải chánh, đã yếu đuối trong khi bệnh vực lẽ thật và chối bỏ đức tin mình trong cuộc xử án tại Quốc hội ở Worms (quốc hội của chính phủ Đức).

“Nếu Luther chỉ bỏ một điều, thì Sa-tan và đồng bọn nó đã chiến thắng. Nhưng lập trường vững mạnh của Luther đã giải phóng hội thánh và mở một kỷ nguyên mới và tốt đẹp hơn.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Great Controversy*, tr. 166.

Trong Ga-la-ti 2:1-14, chúng ta thấy sứ đồ Phao-lô đang làm tất cả trong quyền lực mình để giữ hội thánh Tân Ước hiệp một hầu chống lại công việc của một số tín đồ đang cố gắng hủy diệt hội thánh. Sự hiệp nhất thì quan trọng đối với Phao-lô, nhưng ông từ chối hy sinh lẽ thật của phúc âm để duy trì sự hiệp một. Có chỗ cho sự khác biệt trong sự hiệp một, nhưng không bao giờ hy sinh Phúc Âm để duy trì sự hiệp một.

Sự Quan Trọng Của Sự Hiệp Một

1 Cô-rinh-tô 1:10-13 dạy chúng ta gì về việc Phao-lô tin tưởng sự hiệp một trong hội thánh quan trọng thế nào?

Phao-lô bào chữa mình để chống lại lời buộc tội rằng phúc âm của ông không đến từ Đức Chúa Trời. Sau đó, trong Ga-la-ti 2:1, 2, ông chú ý đến một lời buộc tội khác. Các giáo sư giả tại Ga-la-ti tuyên bố rằng phúc âm của Phao-lô không phù hợp với những gì Phi-e-rơ và các sứ đồ khác dạy. Các giáo sư giả này gọi Phao-lô là kẻ phản loạn.

Để đáp lại sự lên án này, Phao-lô nhắc các độc giả rằng ông đã đến thành Giê-ru-sa-lem ít nhất mười bốn năm sau khi trở lại đạo. Chúng ta không biết chắc chuyến đi này vào lúc nào. Không chuyến đi nào trong thời Tân Ước thì dễ dàng. Nếu Phao-lô đi đường bộ từ An-ti-ốt tới Giê-ru-sa-lem, thì cuộc hành trình dài 300 dặm phải cần ít nhất ba tuần lễ. Và chuyến đi này sẽ có nhiều sự khó khăn nguy hiểm. Nhưng Phao-lô cứ đi. Đây không phải là các sứ đồ đòi hỏi. Nhưng thật ra vì Đức Thánh Linh đã truyền dạy. Và trong khi ở Giê-ru-sa-lem, ông đã bênh vực phúc âm của mình trước các sứ đồ.

Tại sao Phao-lô làm điều đó? Chắc chắn không phải vì ông nghi ngờ những điều mình giảng dạy. Suy cho cùng, ông đã rao truyền cùng một Phúc Âm trong 14 năm. Phao-lô không cần sự cho phép hoặc sự chấp nhận của các sứ đồ khác. Nhưng ông biết giá trị của sự hỗ trợ và sự khuyến khích của các sứ đồ.

Vì thế, lời buộc tội rằng sứ điệp của Phao-lô thì khác là một sự tấn công trên ông. Đó cũng là sự tấn công trên sự hiệp một của các sứ đồ và trên chính hội thánh. Duy trì sự hiệp nhất giữa các sứ đồ rất quan trọng. Đó là vì sự chia rẽ giữa sứ điệp của Phao-lô cho người Ngoại và hội thánh mẹ ở Giê-ru-sa-lem sẽ có những hậu quả kinh khủng. Không có sự tương giao giữa tín đồ người Ngoại và Cơ Đốc nhân Do Thái, thì “Đấng Christ bị phân rẽ. Và tất cả công việc Phao-lô đã làm, và hy vọng sẽ làm, đều thất bại.” – Phỏng trích F. F. Bruce, *The Epistle to the Galatians* (Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans Publishing Company, 1982), tr. 111

Có một số nan đề nào đe dọa sự hiệp một của hội thánh ngày nay? Quan trọng hơn, sau khi học biết những nan đề này là gì, chúng ta sẽ đối phó thế nào? Có những vấn đề nào quan trọng hơn sự hiệp một?

SỰ CẮT BÌ VÀ CÁC ANH EM GIẢ DỐI

Tại sao sự cắt bì là một đề tài quan trọng giữa Phao-lô và một số Cơ Đốc nhân Do Thái? Xin đọc Sáng thế Ký 17:1-22; Ga-la-ti 2:3-5; 5:2, 6; Công vụ 15:1, 5. Tại sao không khó để hiểu rằng một số tín đồ có thể tin tưởng ngay cả người Ngoại cũng cần phải chịu phép cắt bì?

Phép cắt bì là một dấu hiệu của giao ước Đức Chúa Trời thiết lập với Áp-ra-ham, tổ phụ dân Do thái. Sự cắt bì chỉ dành cho các người nam của con cháu Áp-ra-ham. Nhưng mọi người đều được mời để có sự giao ước tương giao với Đức Chúa Trời. Dấu hiệu của sự cắt bì được ban cho Áp-ra-ham trong Sáng thế Ký 17. Điều này xảy ra *sau khi* Áp-ra-ham cố gắng giúp Đức Chúa Trời giữ lời hứa Ngài bằng cách có một con trai với người Ê-díp-tô, con đòi của vợ ông.

Phép cắt bì là một dấu hiệu hoàn hảo của giao ước. Đó là một sự nhắc nhở rằng chương trình tốt đẹp nhất của con người không bao giờ có thể làm điều mà Đức Chúa Trời đã hứa. Phép cắt bì trong xác thịt là một biểu hiệu cho sự cắt bì trong lòng (Phục truyền 10:16; 30:6; Giê-rê-mi 4:4; Rô-ma 2:29). Đó là dấu hiệu bày tỏ chúng ta tin cậy nơi Đức Chúa Trời hơn là tin cậy nơi mình.

Nhưng trong thời Phao-lô, sự cắt bì đã trở thành một biểu hiệu quý giá của niềm kiêu hãnh quốc gia và tôn giáo. Lúc đầu điều đó không có ý nghĩa như vậy. Vào khoảng 150 năm trước khi Chúa sinh ra, một số người ái quốc Do Thái bắt tất cả những người Do Thái chưa chịu phép cắt bì ở Pha-lê-tin phải chịu cắt bì. Họ cũng đòi hỏi tất cả người nam sống ở những quốc gia lân cận dưới quyền kiểm soát của họ phải chịu cắt bì. Một số còn tin rằng phép cắt bì bảo đảm cho sự cứu rỗi. Điều này có thể hiểu từ câu nói trong thời Cựu ước rằng, “Người chịu cắt bì không phải xuống hỏa ngục.” – Phỏng trích C. E. B. Cranfield, *A Critical and Exegetical Commentary on the Epistle to the Romans* (Edinburgh: T. & T. Clark Limited, 1975), tr. 172.

Thật là một lỗi lầm khi nghĩ Phao-lô chống đối phép cắt bì. Điều Phao-lô không đồng ý là người Ngoại phải chịu phép cắt bì. Những giáo sư giả nói, “Nếu các người chẳng chịu phép cắt bì theo lễ Môi-se, thì không thể được cứu rỗi” (Công vụ 15:1). Vì vậy, vấn đề thật ra không phải là sự cắt bì, nhưng là sự cứu rỗi. Đúng ra, sự cứu rỗi là chỉ bởi đức tin nơi Đấng Christ mà thôi, chứ không phải bởi vâng lời mà được.

Ngày nay, sự cắt bì có thể không là một vấn đề. Nhưng hội thánh chúng ta phải làm gì khi đương đầu với nan đề gần giống như vậy?

Sự Hiệp Một Giữa Những Người Khác Nhau

Xin đọc Ga-la-ti 2:1-10. Phao-lô nói những anh em giả “lên vào trong vòng chúng tôi, để rình xem sự tự do mà chúng tôi được trong Đức Chúa Giê-su Christ, đặng bắt chúng tôi làm tội mọi” (Ga-la-ti 2:4). Cơ Đốc nhân được giải phóng khỏi điều gì? Theo Giăng 8:31-36; Rô-ma 6:6, 7; 8:2, 3; Ga-la-ti 3:23-25; 4:7, 8; và Hê-bơ-rơ 2:14-15, thì Cơ Đốc nhân được giải phóng khỏi điều gì? Làm thế nào chúng ta có kinh nghiệm về sự tự do này?

Sự tự do là một sự diễn tả kinh nghiệm của những người theo Chúa. Đây là một tư tưởng quan trọng đối với Phao-lô. Ông dùng chữ này thường xuyên hơn những tác giả khác trong Tân Ước. Đặc biệt trong sách Ga-la-ti, những chữ tự do và sự tự do được nói đến nhiều lần. Nhưng sự tự do cho Cơ Đốc nhân nghĩa là sự tự do trong Đấng Christ. Đó là cơ hội để sống một cuộc đời hoàn toàn dâng hiến cho Đức Chúa Trời. Điều này gồm có sự giải phóng khỏi những thèm muốn của bản tính tội lỗi (Rô-ma 6). Điều đó có nghĩa là được giải phóng khỏi sự rửa sả của luật pháp (Rô-ma 8:1, 2). Cũng có nghĩa là được giải phóng khỏi quyền lực của sự chết (1 Cô-rinh-tô 15:55).

Phao-lô nói các sứ đồ nhìn nhận, “sự giảng Tin lành cho kẻ không chịu phép cắt bì đã giao cho tôi, cũng như sự giảng Tin lành cho người chịu phép cắt bì đã giao cho Phi-e-rơ vậy” (Ga-la-ti 2:7). Điều này nói gì về bản chất của sự hiệp một giữa những người khác nhau trong hội thánh?

Các sứ đồ chấp nhận rằng Đức Chúa Trời kêu gọi Phao-lô để giảng Phúc Âm cho người Ngoại cũng như Ngài kêu gọi Phi-e-rơ để giảng Phúc Âm cho người Do thái. Trong hai trường hợp này, Phúc Âm giống nhau. Nhưng Phúc Âm được rao giảng thế nào tùy thuộc vào đối tượng mà các sứ đồ cố gắng giảng dạy. Câu này cũng có ý nói chúng ta nên hiểu rằng cùng một Phúc Âm cần được giảng dạy cách khác nhau cho những người khác nhau. Những điểm khác nhau cần được đề cập tới tùy thuộc vào hoàn cảnh xã hội và văn hóa. Sự giống nhau của Phúc Âm, mặc dầu được giảng dạy cách khác nhau, là nền tảng của sự hiệp một giữa những người khác nhau.” – Phỏng trích James D. G. Dunn, *The Epistle to the Galatians* (Peabody, Massachusetts: Hendrickson Publishers, Incorporated, 1993), tr. 106.

Chúng ta nên cởi mở thế nào đối với các phương pháp truyền giáo và làm chứng mà chúng ta không quen làm? Có các cách truyền giáo nào làm bạn bức bối không? Nếu có, thì đó là gì? Tại sao chúng làm bạn bức bối? Có thể bạn cần có đầu óc rộng rãi hơn về những điều này chăng?

SỰ THÁCH THỨC Ở AN-TI-ỐT

Một thời gian sau khi Phao-lô thăm viếng Giê-ru-sa-lem, thì Phi-e-rơ cũng đi thăm An-ti-ốt ở Sy-ri-a. Đó là địa điểm của hội thánh người Ngoại đầu tiên và là căn cứ của các hoạt động của Phao-lô được miêu tả trong sách Công vụ. Trong khi ở đó, Phi-e-rơ ăn uống tự do với những Cơ Đốc nhân người Ngoại. Nhưng khi một nhóm Cơ Đốc nhân Do Thái là những người bạn của Gia-cơ đến, thì Phi-e-rơ rất sợ điều họ nghĩ nên ông hoàn toàn thay đổi thái độ.

Lẽ ra Phi-e-rơ nên biết cách xử thế tốt hơn, nhưng tại sao ông không làm? So sánh Ga-la-ti 2:11-13 và Công vụ 10:28. Hành động của Phi-e-rơ nói gì về việc văn hóa và phong tục có thể ảnh hưởng đời sống chúng ta mạnh mẽ thế nào?

Một số người đã tin lầm rằng Phi-e-rơ và các người Do Thái khác đi với ông đã không theo những luật trong Cựu Ước về thức ăn thanh sạch và không thanh sạch. Nhưng điều này không đúng. Nếu Phi-e-rơ và tất cả những Cơ Đốc nhân Do Thái không theo luật Do Thái về thức ăn, thì chắc chắn sẽ có một cuộc chiến tranh lớn trong hội thánh. Nếu có, chắc chắn sẽ có sự ghi chép về cuộc chiến đó trong Kinh Thánh. Nhưng đã không có. Vấn đề có thể về sự ăn chung với người Ngoại. Nhiều người Do Thái coi người Ngoại là ô uế. Vì thế một số người Do Thái muốn càng ít chung đụng với người Ngoại càng tốt.

Chính Phi-e-rơ cũng phải tranh đấu với vấn đề này. Nhờ Chúa ban cho sự hiện thấy giúp ông hiểu vấn đề này rõ ràng hơn. Phi-e-rơ nói với Cọt-nây, một đội trưởng La Mã, sau khi ông bước vào nhà, “Người Giu-đa vốn không được phép giao thông với người ngoại quốc hay là tới nhà họ; nhưng Đức Chúa Trời đã tỏ cho ta biết chẳng nên coi một người nào là ô uế hay chẳng sạch” (Công vụ 10:28). Phi-e-rơ biết điều đó, nhưng ông rất sợ làm đồng hương của mình tức giận. Vì thế, ông trở lại cách cư xử cũ của mình. Điều đó cho thấy văn hóa và phong tục có sức mạnh thế nào trong đời sống Phi-e-rơ.

Nhưng Phao-lô đã gọi đúng những hành động của Phi-e-rơ: tiếng Hy Lạp Phao-lô dùng trong Ga-la-ti 2:13 là giả hình. Ông nói chính Ba-na-ba “cũng bị sự giả hình của họ dẫn dụ.” Đây là những lời thật mạnh từ một người của Đức Chúa Trời nói với một người khác anh em trong Chúa của mình.

Tại sao rất dễ để làm một người giả hình? (Có thể chúng ta giả bộ quên những lỗi lầm của mình chẳng? Và trong khi làm vậy, chúng ta sốt sắng tìm kiếm những lỗi lầm của người khác?) Có sự giả hình nào bạn thấy trong đời sống mình? Quan trọng hơn, làm thế nào bạn nhận ra sự giả hình đó và nhỏ rẫy đi?

SỰ QUAN TÂM CỦA PHAO-LÔ

Hoàn cảnh ở An-ti-ốt thật căng thẳng. Phao-lô và Phi-e-rơ, hai vị lãnh đạo trong hội thánh, đang tranh chiến với nhau. Và Phao-lô không che giấu gì khi ông yêu cầu Phi-e-rơ giải nghĩa lý do về thái độ của mình.

Có những lý do nào Phao-lô nói trong Ga-la-ti 2:11-14 để thách thức Phi-e-rơ trước mặt mọi người?

Trong tư tưởng của Phao-lô, nan đề không phải là Phi-e-rơ quyết định ăn chung với những khách viếng từ Giê-ru-sa-lem. Phong tục cổ xưa về sự hiếu khách chắc chắn đòi hỏi như vậy.

Vấn đề là “lẽ thật của tin lành.” Đây không chỉ là vấn đề thông công hay ăn chung. Hành động của Phi-e-rơ đã phản lại cả sứ điệp của Phúc Âm.

Lẽ thật trong Ga-la-ti 3:28 và Cô-lô-se 3:11 giúp chúng ta hiểu thế nào về lập trường mạnh của Phao-lô?

Trong cuộc gặp gỡ ở Giê-ru-sa-lem giữa Phao-lô với Phi-e-rơ và các sứ đồ khác, họ đã cùng hiểu rằng các người Ngoại có thể hưởng những ơn phước trong Đấng Christ mà không cần phải cắt bì. Bây giờ hành động của Phi-e-rơ làm cho sự đồng ý đó bị nguy hiểm. Có một thời Cơ Đốc nhân Do Thái và Cơ Đốc nhân người Ngoại đã hợp tác với nhau trong một khung cảnh thông công cởi mở. Nhưng bây giờ, họ chia rẽ. Và điều này có thể đưa đến một hội thánh chia rẽ trong tương lai.

Theo Phao-lô, thái độ của Phi-e-rơ nói lên rằng Cơ Đốc nhân người Ngoại là tín đồ hạng nhì. Phao-lô cũng tin rằng hành động của Phi-e-rơ khiến người Ngoại cảm thấy họ phải theo phong tục Do Thái để được hưởng sự thông công hoàn toàn. Phao-lô nói, “Nếu anh là người Giu-đa, mà ăn ở theo cách dân ngoại, không theo cách người Giu-đa, thì làm sao anh ép dân ngoại phải theo thói Giu-đa?” (Ga-la-ti 2:14). Chữ “theo cách người Giu-đa” (câu 14) có thể dịch là “dạy người ngoại sống như người Giu-đa.” Nghĩa là “chấp nhận cách sống của người Giu-đa.” Chữ này được dùng cho người Ngoại đi nhóm ở nhà hội và dự phần vào những phong tục khác của người Do Thái. Đó là lý do tại sao các kẻ thù của Phao-lô ở Ga-la-ti, những người mà ông gọi là anh em giả, thường được gọi là “Judaizers” (những người dạy người Ngoại sống như người Giu-đa).

Những hành động của Phi-e-rơ thật tệ. Nhưng Ba-na-ba cũng bắt chước thái độ đó. Ba-na-ba phải biết hơn chứ. Thật là một thí dụ rõ ràng về “áp lực của bạn bè!” Làm thế nào chúng ta học để bảo vệ mình khỏi bị ảnh hưởng đi theo đường lối sai lầm của những người ở chung quanh chúng ta?

Thứ Sáu *14 Tháng 10

Nghiên Cứu Bổ Túc: Để nghiên cứu thêm về vấn đề sự hiệp một giữa những người khác nhau trong hội thánh, xin đọc Ellen G. White, “Investigation of New Light, tr. 45, 47, trong Counsels to Writers and Editors; “An explanation of Early Statements,” tr. 75, trong Selected Messages, quyển 1; “Tactfulness,” tr. 117-119, trong Gospel Workers; và “Manuscript Release 898,” tr. 1092, 1093, trong 1888 Materials, quyển 3.

“Ngay cả những người tốt nhất, nếu để họ tự quyết định, sẽ làm các lỗi trầm trọng. Nếu một người được giao cho những trách nhiệm lớn, thì người đó chắc chắn sẽ làm nhiều điều nguy hại hơn để vụn vẹo tâm trí nếu họ không cẩn thận đi theo đường lối của Chúa. Ở An-ti-ốt, Phi-e-rơ đã thất bại về nguyên tắc sự ngay thẳng. Phao-lô đã mặt đối mặt thách thức ảnh hưởng tiêu cực của Phi-e-rơ. Điều này được viết trong Kinh Thánh để làm ích cho những người khác. Bài học này có thể là một lời cảnh cáo nghiêm trọng cho những người ở địa vị cao, là họ có thể thất bại trong sự ngay thẳng. Họ phải làm theo nguyên tắc.” – Phỏng trích lời bình luận của Ellen G. White, The SDA Bible Commentary, quyển 6, tr. 1108.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Rất ít người thích tranh luận. Nhưng đôi khi sự tranh luận thì cần thiết. Trong những hoàn cảnh nào hội thánh nên xét xử điều sai lầm và trừng phạt những người không chấp nhận sự sửa đổi?
- 2 Khi Hội Thánh Cơ Đốc Phục Lâm phát triển khắp thế giới, càng ngày càng có nhiều người gia nhập. Hội thánh có thể dùng những bước nào để chắc chắn sự hiệp một không bị mất trong số nhiều lớp người khác nhau. Làm thế nào chúng ta học để chấp nhận và ngay cả vui hưởng nhiều văn hóa và phong tục khác nhau trong vòng chúng ta, trong khi giữ được sự hiệp một giữa những người khác nhau?
- 3 Tại sao quan trọng để chia sẻ Phúc Âm bằng nhiều cách khác nhau với những người khác nhau?

TÓM LƯỢC: Một số Cơ Đốc nhân Do Thái đòi hỏi người Ngoại phải chịu cắt bì để trở nên những tín đồ thật của Đức Chúa Giê-su. Điều này đem lại sự đe dọa trầm trọng cho sự hiệp một của hội thánh sơ khai. Thay vì để vấn đề này chia rẽ hội thánh thành hai phong trào khác nhau, các sứ đồ đã làm việc với nhau để chắc chắn rằng thân thể của Đấng Christ hiệp một và trung thành với lẽ thật của Phúc Âm.